

BEETHOVEN EN ZIJN SYMPHONIËN.

IN het angstig proces van het wereldgebeuren zoowel als in het veelbewogen leven der kunst zijn wij slechts een enkel moment meelevend en meestrevend. Zulk een verbijsterende menigte indrukken ontvangen we van buiten in ons korte menschenleven, dat het alleen den kalmen, bezonnen geest gelukt ze te ordenen en zijn Werturteil er over uit te spreken.

We worstelen om een juist oordeel en vreezen elk oogenblik ons te vergissen, en ons vast te klampen aan wat geen blijvende waarde heeft.

Zoo zijn we dan ook op het gebied der toonkunst plotseling geplaast in het midden der »modernen«. Wat moeten we meer bewonderen: de verbazingwekkende gecompliceerdheid en bijna vermoeiende techniek van een Max Reger, de programma-muziek van een Richard Strauss, of de diep-lyrische ontboezemingen van een Gustav Mahler? Maar wie ging niet eerst te rade bij de school van het verleden? Wie zoekt niet de schakel, die ons bindt aan vorige eeuwen?

Ja, onze »klassieken« hebben we leeren bewonderen, maar één blijft ons boven al boeien, ons moderne-kunstmenschen. En zoo lang die ééne nog leeft in de muzikale wereld, zoolang hij nog spreekt tot de harten der menschen, zoolang wanhopen wij niet aan de toekomst der muziek. Maar wee ook de eeuw, die hem vertrapt en in het slijk laat liggen. O harten van steen, die nooit door hem ontroerd werden! —

Wie is dan deze heros, en wat is zijn kunst? Hoe is zijn innerlijk mensch-zijn geweest, waaruit zijn kunst zoo